

ἔωσαν αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ δημοσίου θὰ εἶναι τόσαι, αἱ δὲ ἔμαζαι καὶ αἱ θέσεις αὐτὰς θὰ ἔχη νὰ προσφέρῃ ἡ Ἐταιρία τὸσον ὀλίγαι, ὥστε θὰ ὑπηρετῆται τὸ ἐν δέκατον μόνις τῶν θελώντων νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν πόλιν δι' ἵπποσιδηροδρόμου.

Ἀπεδείχθη ὅτι οἱ ἵπποσιδηροδρομοὶ εἶναι πανταχοῦ διὰ μακρυνῶς σχετικῶς ἀποστάσεις, κυρίως διὰ τὰ προάστεια καὶ τὰς ἐξοχάς. Ἐντὸς τῶν πόλεων ἡ ζωὴ κινεῖται διὰ τῶν λεωφορέων· τοῦτο γίνεται ἐν Λονδίῳ, Παρισίοις, Βιέννῃ.

Ἡ Ἐταιρία τῶν Ἴπποσιδηροδρόμων ἔκαμε κακοὺς ὑπολογισμούς· ζητοῦσα δὲ τώρα νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὴ ὅσα ἐξοδα, ὅσα χρήματα, ὅσους κόπους, ὅσους καιροὺς, ὅσην προτεραιότητα ἐπὶ τέλους ἐξεμεταλλεύθη ἡ Ἐταιρία τῶν Σιδηροδρόμων διὰ νὰ καταστήσῃ τὸ Φάληρον κέντρον ἀθηναϊκόν, κινεῖ ὄχι μόνον τὸν γέλωτα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπέχθειαν τοῦ κοινοῦ.

Οἱ ἀδελφοὶ Λευκαδίται, οἱ πιλοποιοὶ, ζητοῦν ἐμπορικὴν προστασίαν ἐκ τῆς Βουλῆς διὰ νὰ ψηφίσῃ τὴν ἀτέλειαν τῶν εἰδῶν ὅσα τοῖς χρησιμεύουν εἰς κατασκευὴν τῶν πλῶν των. Τὸ ὅποιον θὰ πῆ ὅτι δὲν μποροῦν νὰ συναγωνισθῶν μετὰ τὰ ἐξ Ἑυρώπης κατασκευαζόμενα καπέλλα, ἀναγκάζονται ἐπομένως νὰ τὰ πουλοῦν ἀκριβώτερα. Ἐπομένως διὰ νὰ ἀξιοθῶμεν νὰ φέρωμεν ἑλληνικοὺς πῖλους, πρέπει νὰ πληρόνωμεν κάτι περισσώτερον, καὶ πρέπει νὰ ζημιώγεται καὶ τὸ Δημόσιον Ταμεῖον. Αὐτὸν τὸν ἑλληνισμὸν εἰς τὰ καπέλλα δὲν τὸν ἐννοοῦμεν διόλου. Ἐννοοῦμεν νὰ πληρόνωμεν διὰ νὰ ἀντιπροσωπευώμεθα ὑπὸ τοῦ κ. Βυζαντιοῦ εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἢ ὑπὸ τοῦ κ. Πόγγη εἰς Βάρναν· ἀλλὰ νὰ πληρόνωμεν καὶ τὸν κ. Λευκαδίτην διὰ νὰ μᾶς ἀντιπροσωπεύῃ εἰς τὰς Ἐκθέσεις ὡς πιλοποιοὺς; Αἱ βιομηχανίαι ἢ ζωαὶ μόναι των ἢ δὲν ζωαὶ.

Οὐδὲ εἶναι ἄξιον λόγου ἂν ὁ κ. Λευκαδίτης κατασκευάζῃ κατ' ἔτος δισχιλία ἢ δεκακισχιλία καπέλλα. Αὐταὶ αἱ προστασίαι ἐγένοντο ἄλλοτε ὅταν συνέβαινον οἱ ἀποκλεισμοὶ (blocus) ἐπὶ Ναπολέοντος· ἀλλὰ τώρα φόβος τοιούτους δὲν διατρέχομεν· καὶ ἂν διατρέξωμεν, δὲν θὰ λυπηθῶμεν πολὺ ἂν ὁ κ. Λευκαδίτης δὲν προσθῆναι νὰ μᾶς κάμνῃ καπέλλα, διότι θὰ προτιμήσωμεν τὸ ἐθνικὸν μᾶς κάλυμμα ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὸ κλέφτικο μαρδῆλι.

Εὐρετε τί γίνεται μετὰ τὰ καλὰ ψάρια; Ἐγέναν τὸ μονοπώλιον τῆς πλουτοκρατίας! Διατί δὲν τρώγετε ἀπὸ πολλοῦ, συναδελφοὶ ἄσται, λαχταριστὰ μπαρμπούνια; Ἴδου τί γίνεται. Οἱ Ἰχθυοπῶλαι τὰ κρύβουν ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ κ. Κοσονάκου καὶ τὰ δικά σας, καὶ ἔχουν ὀρισμένα μέρη ὅπου τὰ πουλοῦν πρὸς ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ δραχμάς τὴν ὀκάν εἰς τοὺς ὑπηρετάς τῶν ὁμογενῶν.

Θὰ δῆτε κατόπιν κἀνενα ὁμογενῆ ἐκ τῶν ἐξ ὕπνων νὰ βάλῃ εἰς τὸν Αἰῶνα ὅτι δὲν γεννοῦνται μπαρμπούνια εἰς τὰς θαλάσσας μᾶς, ὅτι μετηνάστευσε τὸ εἶδος των ἐξ Ἑλλάδος καὶ ὅτι ἐκεῖνα τὰ ὅποια τρώγουν αὐτοὶ τὰ Ἑλλᾶδος καὶ ἐξ Ἀμερικῆς. Ἡ δὲ ἐπὶ τῆς ὑγείας ἐπιτροπὴ θὰ σκέπτεται τὴν ἐπαναφορὰν τῶν μπαρμπουνίων.

Μολονότι μετ' ἀνευφημιῶν ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Κυβέρνησις ὑπέδεξαν τὴν περὶ ἀπονομῆς συντάξεως τῶ μεγάλῳ μαθηματικῶ μᾶς καὶ σπανίῳ Ἑλληνι Νικολαίδῃ πρότασιν τοῦ κ. Βουλπιώτου, οὐχ' ἦττον δὲν εἶδομεν τὸ περὶ τούτου Νομοσχέδιον προσαχθέν. Τοιαῦτα νομοσχέδια συνταπτόμενα μετὰ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς καὶ καρδίας οὐδὲ ἀναβάλλονται, οὐδὲ σαπίζουν· προσάγονται ἀμέσως καὶ ψηφίζονται μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Μετὰ λύπης δὲ πληροφρούμεθα ὅτι ἀντενεργῶν τυγχάνει ὁ βουλευτὴς Ἐπρωχουρίου κ. Πετσάλης. Τοιαῦται ταπειναὶ ἀντενεργεῖαι, τοι-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΤΡΑΜΒΑΙ.

Α'.

Ἐνα μᾶς ἔλειπεν ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθήνα μόνον, ἀλλ' ὅμως τ' ἀπεκτέσαμε κ' ἐκεῖνο μετὰ τὸ χρόνον.
Ἐ! τί νὰ γένη! πάντα ἔμπρὸς ὁ ἄνθρωπος πηγαίνει· εἰς τὸν αἰῶνά μᾶς αὐτὸν πίσω κανεὶς δὲν μένει.
Ὁ κόσμος ὀλοκενούριχα ἐσήκωσε παντιέρα πού γράφει «Πρόδος κ' ἔμπρὸς» ἀπ' ἄκρου ἕως πέρας.

Τὴ σκοτινάδα ἔσβυσε τῶν φῶτων τὸ φωτῆλι·
—ἕνας ἀγράμματος ἐνῶ γραμματισμένοι χίλιοι·
καὶ ἕνας μένει σήμερα μετὰ μάτια σφαιλισμένα,
ἐνῶ οἱ ἄλλοι τᾶχουνε σὰν τρύπες ἀνοιγμένα.
Γράμματα ὅλοι θέλομε καὶ πρόδο ἀκόμα,
καὶ, ὅλο τρέφοντες τὸ νοῦ, ἀφίνομε τὸ στόμα.

Πρόδο ὅλοι!—γράμματα ποθοῦμε ὅλοι τώρα·
κι' ὁ μάγκας θέλ' ἢ κόρη του νὰ τοῦ διαβάλλῃ «Ὡρα».
Νὰ μάθῃ θέλει γράμματα ὁ γαλατᾶς τὸ γιῶ του,
ὁ γεωργὸς τὴ κόρη του κι' ὁ ἄλλος τὸ μικρὸ του.
Γι' αὐτὸ, γι' αὐτὸ ξεχάστηκε τὸ ἔργο τοῦ χωριάτη·
—Ἐσχῆ τ' ἀμπέλι του κανεὶς σὰν ἀγαπᾷ παλάτι.

Σὲ μιὰ γωνιὰ ἐρρίζαμε τὴ τζάπα καὶ τὸ φτιάρι·
γιὰ μᾶς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ αὐτὰ δὲν ἔχουν χάρι.
Δὲν ἔχει χάρι τοῦ χωριοῦ νὰ πλένῃ πιά ἢ κόρη,
καὶ δὲν τῆς πᾶει τὸ κοντὸ ἐκεῖνο μισοφόρι.
Εἶναι πολὺ καλλίτερα νὰ στέκῃ στολισμένη,
μετὰ τὴ καινούρια ἐποχὴ μονάχ' αὐτὸ πηγαίνει . . .

Β'.

Μὰ, Μούσα, ποῦ μετὰ τράβηξε ἡ λίμα σου, τί κάνεις;
Ἐκαμες λάθος, φίλη μου, δὲν εἶμαι Δεληγιάννης.
Κανεὶς κοινὸς, σ' αὐτὰ τὰ δυὸ κανεὶς δὲν εἶναι λόγος.
Μὴ τάχα εἶν' οἱ στίχοι μου Δημητρακάκη λόγος;
Ὡρα κακὴ ἐδιάλεξες τὰ δῶ νὰ παραβάλλῃς
ἄλλην φορὰν, παρακαλῶ, τόσο πολὺ μὴ σφάλῃς.

οὔτοι ζῶντες εἶναι ἀνάξιοι τοῦ χαρακτηρῶς του καὶ παρακαλοῦμεν νὰ θυσιάσῃ τὰς συμπαθείας του ὡς Πεκάλῃ πρὸς τὴν εὐγνωμοσύνην του ὡς Ἕλληνα πρὸς ἑνὰ τῶν τιμησάντων τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης καὶ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς ἐπιστήμης.

Τελοῦνται σήμερον οἱ γάμοι τοῦ διακεκριμένου νεαροῦ τραπέζιτου κ. Θεοφράστου Παπαδάκη, διευθυντοῦ τοῦ ἐν Παρισίοις ὑποκαταστήματος τῆς Τραπεζῆς Κωνσταντινουπόλεως, μετὰ τῆς καλλιπλάστου, κομψῆς κ' εὐφυοῦς θυγατρὸς τοῦ κ. Χωρέμη, δεσποινίδος Πηλελόπης.

Αὐθιμερὸν οἱ νεόνυφοι ἀναχωροῦσιν εἰς Χίον ὅπου ἐν τῷ μαγικῷ ἐξοχικῷ πύργῳ τοῦ κ. Χωρέμη θέλουσι διέλθει τὸ πρῶτον τέταρτον τοῦ μηνὸς τοῦ μέλιτος. Ἐκεῖθεν διὰ Κωνσταντινουπόλεως μεταβαίνουσιν εἰς Εὐρώπην.

«Ὁ κ. Γ. Βιζυηνὸς, κατὰ τὴν Ἐφημερίδα, ἀπῆλθεν εἰς Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, ἐκεῖθεν εἰς Ρωσίαν, Κωνσταντινούπολιν, Μικρὰν Ἀσίαν, Αἴγυπτον, ἵνα ἀνθρώπων ἀστέα καὶ χρῆμα, καθ' ἡμᾶς, γινῶ, θέλει δὲ ἐπανακάμψῃ ἐνταῦθα μετὰ τὸ θέρος, ὅτε διόλου φαιδροὶ δὲν θὰ τὸν ὑποδεθῶμεν, ἔχων ἤδη παρεσκευασμένην καὶ τὴν ἐκδοσὶν τῶν μέχρι τοῦδε ἔργων του καὶ εἰς τρεῖς τόμους κτλ.» Ἀναγκάζομεθα νὰ μὴ ἀντιπαρέλθωμεν τὴν ὡς Κραβαρίτου μετὰ τὴν λύραν καὶ τὸν κορθιανὸν τοῦ ἐπαίτου περιοδεῖαν αὐτῆν τοῦ κ. Βιζυηνοῦ διὰ τῶν δύο κόσμων, ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες, πρὸς συλλογὴν συνδρομητῶν, μετὰ τὸσον ἐλαφρὰν καρδίαν μετὰ ὅσῃν ἡ Νέα Ἐφημερίς συνήθως ἀναγράφει τὰ γεγονότα αὐτὰ, ἀλλὰ τὴν ἡρώεα αὐτῶν φίλοι τῆς, ἐνθαρρύνουσα οὕτω τοὺς νέους εἰς τὸ κακόν, εἰς τὴν μικροφιλοτιμίαν, εἰς τὸν ἐξευτελισμὸν καὶ εἰς τὸν παρασιτισμὸν. Ὁ κ. Γ.

Βιζυηνὸς ἐπαναφέρει δυστυχῶς τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς ἐλληνικῆς παρακμῆς, τοὺς χρόνους οὓς περιέλαβεν ὁ Λουκιανὸς ἐν τῇ δομείᾳ σατύρᾳ του, ζωγραφίσας τὸν ἐξευτελισμὸν τῶν Ἑλλήνων λογίων ἐν Ρώμῃ, οἵτινες τὴν ἀκμὴν τῶν σοφιστῶν ἐταπεινώσαν μέχρις αἰσχρᾶς δουλείας διὰ πορισμὸν ἀρτοῦ βρεμένου εἰς τὰ ὑγρά τῆς ταπεινώσεως. Δυστυχῶς δὲ ὁ κ. Βιζυηνὸς εἶνε γεννημένος διὰ νὰ παίξῃ τοιοῦτο ρόλο ἐπαίτου. Διελθὼν—δὲν λέγομεν τοῦτο πρὸς ἐξευτελισμὸν του, ἀλλὰ γράφομεν ἱστορίαν—ὅλα τὰ ἀποκτηνοῦντα στάδια, τοῦ ὑπρέτου παντοπωλείου, τοῦ ψάλτου, τοῦ ράπτου, τοῦ παπαδοπέδου, τοῦ ἱεροσπουδαστοῦ, καὶ ἀναρπαγεῖς αἰφνιδίως ἐκ τῶν στρωμάτων τῆς καταγωγῆς του διὰ χειρὸς τοῦ κ. Ζαρίφη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δὲν εἶχε τόσην ψυχὴν μεταβαλὼν τὴν νὰ μεταβάλλῃ χαρακτῆρα, ἀλλὰ διέσωσεν ἀμόλυτα τὰ κεφάλαια τῆς χυδαριότητος καὶ τῆς ἀφιλοτιμίας καὶ μετὰ ἐπταετῆ ἰσως διαμονὴν ἐν Γερμανίᾳ—μεθ' ὅλην τὴν μικρὰν ποιητικὴν του ἀξίαν καὶ ἕνεκα τῆς στέρησεως τῶν ὕλικῶν παροχῶν τοῦ κ. Ζαρίφη, δυστυχῶς παθόντος τὴν υἰείαν, περιέφερε τὰ κεφάλαια αὐτὰ τοῦ παιδὸς παντοπώλου εἰς ὅλα τὰ ἀθηναϊκὰ σαλόνια, ἐξευτελισθεῖς, κόλακεύσας, παρασιτήσας, γενόμενος περιγέλωσ ὄλων, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν μικρῶν βασιλοπαιδῶν, ἀναγκασθέντων—παρὰ τὴν ἀνατροφὴν των βασιῶν,—μόνον καὶ μόνον, ὡς σπινθὸς διετείετο ὁ ἴδιος, ἵνα ἐξασφαλίσῃ ἑαυτῷ συνδρομὰς εἰς τὴν μέλλουσαν ἐκδοσὶν τῶν βιβλίων του.

Δὲν γράφομεν ταῦτα ἀφορῶντες εἰς τὸν κ. Βιζυηνόν, ὑπερασπιζόμεθα τὴν τιμὴν τῆς τάξεως τῶν λογίων, καὶ γνωρίζοντες ποίους κινδύνους διατρέχει ἡ τιμὴ αὐτῆ ἐν κοινωνίᾳ τόσοσ διεφθαρμένη εἰς τὰ ἀνώτερα αὐτῆς στρώματα, ὡς ἡ κοινωνία ἡ δική μας, καὶ ἐλπίζοντες τὴν ἀνάστασιν τῆς κοινωνίας διὰ τῆς διαπλάσεως ἀξιοπρεποῦς καὶ ἱπποτικῆς νεολαίας, μετὰ λύπης ἀποκηρύττο-

Συχάρεσ', ἀναγνώστᾳ μου, τῆς Μούσας μου τὴ λίμα·
δὲν εἶναι τοῦτο σφάλμα μου καὶ ἰδικό μου κρῖμα.
Ἐπαθα γὰρ ὅ,τι καὶ σὺ καμμιά φορὰ παθαίνεις,
ὅταν μαζὺ με φίλο σου περίπατο πηγαίνης:
Σ' τῆς ὀμιλίας τῆ ροῆ, σ' ἐκείνη σὰς τὴ ζέσι
ἀφίνετε τὸ πόδι σὰς νὰ πέσῃ ὅπου πέσῃ.

Λέγω λοιπὸν—ὡς θᾶλεγε κι' ὁ Καλλιγᾶς ἀκόμα—
πῶς εἶναι φιλοπρόδο τὸ ἰδικό μας χῶμα:
Θέλομε ὅλοι τὸ ἐμπρὸς καὶ ὅλοι μέρα νέα,
ὡς θέλει νέους πάντοτε παρθένας Ἀθηναῖα.
Θέλομε νέα, ὡς καὶ σὺ τὰ νέα ἴσταῖς Γκαζέταις,
ὡς θέλω νέα καὶ ἐγὼ...ἀλλὰ χωρὶς γκαζέταις.

Βαριούμαι τώρα νὰ σὰς πῶ γιὰ τοὺς σιδηροδρόμους,
γιὰ ταῖς λιμνοξερᾶηδες καὶ τοὺς καινούριους δρόμους,
νὰ σὰς εἰπῶ γιὰ ταῖς τομαῖς ποὺ γίνοντ' ἐκεῖ πέρα,
γιὰ τὰ καινούρια ἔργα μας ποὺ κάνομε' οὐλὴ μέρα.
Αὐτὰ σὰς τᾶπεν ὁ Σουρῆς, τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο,
καὶ δὲν μ' ἀρέσει ἡ ἡχώ νὰ γίνομαι τῶν ἄλλων.

Θέλω νὰ τρώγω μόνος μου καὶ μετὰ τὰ ἐξοδά μου·
δὲν θέλω ρούχα ἄλλων νὰ δείχνω γιὰ δικὰ μου.
Μ'ἀρέσει μετὰ στὸ πιάτο μου, κι' ἄς εἶναι καὶ σπασμένο,
νὰ τρώγω πάντα μοναχός...δὲν εἶναι κἂν κλεμμένο·
κλεμμένο, σὰ νὰ ἦταν Σολομωνίδῃ στίχοι,
σὰν ἄρθρα τοῦ «Τηλέγραφου», εἴτε ἐμποροῦ πῆχυ...

Γ'.

Μετὰ τὴν σειρά μᾶς ἤρθαν προχθὲς καὶ τὰ Τραμβάι·
Κι' αὐτὸ καινούργιο, κ' ἔτρεξε καθέννας μᾶς νὰ πάη.
Βλέπετε εἶναι τοῦ συρμοῦ, ὅποταν πάγῃ ἕνας
νὰ τρέχῃ ὀξοπίσω του μετὰ βιά κι' ὁ καθέννας.
Ἄ! ἐπὶ, κι' ὅταν ἀρχινᾷ γαδούρα νὰ γαρίζῃ,
τότε καθέννας γάδαρος νὰ ὀγκανᾷ ἀρχίζει.

Ἐτρεξαν ὅλοι, ἔτρεξαν κι' αὐτὸ σὰ νᾶταν κἂτι:
σὰ νὰ μὴν εἶδε ἄλλο τι τὸ ἀμοιρὸ τῶν μάτι·
Καὶ τόσοσ στρυμωχθήκανε μέσα στ' ἀμάξια κείνα,
σὰ νᾶταν λόγια στρυμωχτὰ στὸ στόμα τοῦ Δουζινα·
Δὲν θέλω τώρα νὰ τὸ πῶ, ἀλλὰ θαρρῶ πῶς πῶσω...
—ὦ! κάλλια, κάλλια, μουσὰ μου, πικρὰ νὰ σιωπήσω!

μεν τόσω πικρῶς ἐν μέλος τῆς λογίης τάξεως, ὅπερ ἔχει ἐπὶ τέλους τὴν ἀξίαν του, παρεκτραπὲν εἰς τόσην ταπεινώσιν ἐν Ἀθήναις, ὥστε ἀπὸ ποιητῆς—οἷος εὐχεταί εἶναι—να καταντήσῃ Καραγκιόζης τῶν σαλονίων. Τὰ σαλόνια ἐνῶ τὸν περιεποιούντο, ὅπισθεν τὸν περιεγέλω. Διότι τὰ σαλόνια δὲν ἀνέχονται τὴν λογίαν τάξιν ἀνεξάρτητον καὶ φιλόνομον, καὶ ὁ κ. Καμπούρογλου ὅστις κάλλιστα τὰ γνωρίζει αὐτὰ, ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ τὸν φίλον του κ. Βιζιηνὸν εἰς τὸν κατήφορον εἰς δὲ τὸν ὠθησαν τὰ ἱεροσπουδαστικά του ἔναστικα. Ἡ ἔπρεπε νὰ μὴ δώσῃ θέσιν τιμητικὴν εἰς τὴν ἡμερῖδα του εἰς ἀνθρώπον, ὅστις οὔτε εἰς τοῦ Δε Κάστρου τὸν ἱπποτισμὸν δὲν κατάρθρωσε νὰ ἀναχθῇ.

Καὶ μᾶς φαίνεται ὀδυνηροτέρα διὰ τὰ γράμματα αὐτῆ ἢ διὰ τῶν μεγαλοπόλεων, ὅπου Ἕλληνας, περιφορὰ δίκην ἐπαίτου τοῦ κ. Βιζιηνοῦ, φορτώσαντος ἤδη τὸ δισάκι του συστατικὰ ἐξ Ἀθηνῶν μετὰ τὴν γενναίαν ἀπόφασιν νὰ μὴν ἀφήσῃ ἐπ' ὀνόματι τῆς κاندυλαναπτικῆς του Μούσης κἀνὲν βαλάντιον ἑλληνικὸν ἀφορολόγητον. Ὁ ἀπαγγέλλῃ τὸ Μαριῶ του, νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν φαλάκραν του, νὰ λυγόνῃ τοὺς κινεζικοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ νὰ ὤθῃ εἰς ἀναιδῆ ἄλλαττα τὴν παροιμιώδη ἐκείνην γαστέρα, τὴν ὁποίαν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὐδεμία ἀγγλὶς δέσποινα ἦτο ποτε δυνατόν νὰ δεχθῇ εἰς τὸ σαλόνι της.

Ὁ ἐξευτελισμὸς αὐτὸς τῶν γραμμάτων πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ κτυπηθῇ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ πειρασμὸς τοῦ πλοῦτου εἶναι φοβερός καὶ δὲν δύναται νὰ προέλθῃ ὁ περιορισμὸς τοῦ κακοῦ ἀπὸ τοὺς ἐπιρρεπεῖς εἰς τοῦτο μεταξύ τῶν λογίων, παρακαλοῦμεν τοὺς ἐξω ὁμογενεῖς νὰ ἀντιδράσωσιν αὐτοὶ κατ' αὐτοῦ, ἀπειλοῦντος νὰ ἐξαχρειώσῃ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ νὰ πείσῃ τοὺς νέους αὐτῶν ἱεροφάντας ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἐκδοθῇ βιβλίον, χωρὶς νὰ προηγηθῇ ταξίδι ἀνὰ τὰς ἀποικίας. Ἐπὶ τέλους, εἶναι καὶ λογα-

ριασμὸς δικὸς τῶν, διότι Βιζιηνῶν ὑπάρχει ὀραμαθία καὶ ἄμα ἐπιτύχη αὐτὸς θὰ τὸν ἀκολουθήσουν ἄλλοι καὶ ἄλλοίμονοι τότε εἰς τὰ ταμεῖά των ἐκ τῆς καθόδου αὐτῆς τῶν Βιζιηνῶν!

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ τῆς ἀγορᾶς καὶ πλησίον τῆς Μεγάλης Παράγκας τὸ γωνιαῖον παράπηγμα ἦτο ἐνοικιασμένον ὀπωροπωλεῖον. Ὁ ὀπωροπώλης τὸ ὑπενοικίασεν εἰς κρεοπώλην καὶ ἔγινε χοιροπωλεῖον· ὁ κρεοπώλης τὸ ὑπενοικίασεν εἰς λαχανοπώλην καὶ ἔγινε τὸ λεγόμενον *μανάβικο*, ὑπενοικιασθὲν ὑπὸ δύο νέων, πρῶτον ὑπαλλήλων ἄλλου *μανάβικου*, οἵτινες ἐπεθύμησαν νὰ γίνουσι καὶ αὐτοὶ ἀνεξάρτητοι, ζῶντες ἐκ τῆς ἐργασίας των. Ἄλλ' οἱ συναδελφοὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ *μανάβηδες* ἐστασίασαν, διὰτὶ νὰ προστεθῇ καὶ νέον λαχανοπωλεῖον καὶ χαλαρωθῶνι τοιοῦτοτρόπως οἱ ὄροι τοῦ μονοπωλίου, τὸ ὅποιον βεβαίως δὲν ἔλαβον διὰ συμβάσεως ἐν τῇ Βουλῇ· καὶ δι' ἀναφορᾶς πρὸς τὸν Δήμαρχον, ἐπειδὴ ἦσαν περισσότεροι καὶ ἰσχυρότεροι, ἐπνίξαν τὸν ἀσθενέστερον καὶ ἡ ἀστυνομία ἔκλεισε τὸ *μαγαζί* του. Εἶναι τοῦτο ἐλευθερία ἐμπορίου, ἢ ἐλευθερία ἐπιτηδευμάτων; Ἐὰν πρόκειται δὲ περὶ παραδόσεων καὶ ἀστυνομικῶν διατάξεων, πῶς ἐπέτράπη εἰς τὸ παράπηγμα ἐκεῖνο νὰ γίνῃ κρεοπωλεῖον καὶ δὲν τοῦ ἐπετράπη νὰ μεταβληθῇ εἰς λαχανοπωλεῖον; Ποῦ θὰ ἀναφερθοῦν τώρα οἱ δύο νέοι οἵτινες μένουσι ἐκθετοὶ; Πουθενά. Καὶ ἰδοὺ πῶς καὶ πάλιν ζῶμεν ἐν Τουρκίᾳ, ὑπὸ τὸ μαστίγιον τοῦ Σούτσου πασσᾶ καὶ τοῦ Κοσσονάκου ἐφένδη!

Ἡ ἀστυνομικὴ ἐποπτεία καὶ ἐπιτήρησις πρέπει νὰ ἐκταθῇ καὶ εἰς τὰ ὀπωροπωλεῖα. Συμβαίνει ἢ ἀγοράζης πορτοκάλλια τὰ ὅποια ὑπὸ τὸν ὠραῖον φλοιὸν των κρύπτουσι ἐντὸς αὐτῶν σφουγγάρια, τὰ πετᾶς μετ' ἀηδίας

— Πῶς σιωπᾶς; Σ' τὴ μούσα σου σηκώνεις τὸ κεφάλι; Μὴ τρέλλα σου κατέβηκε, μὴ σοῦ κατέβῃ ζάλη; Ἡ Μούσα εἶναι, φίλε μου, ἡ «Ὡρα» ποῦ διαλέγει, καὶ ὁ στιχουργὸς εἶν' «Ἐγερσις» π' ὅ,τι τῆς ποῦνε λέγει. — Πολὺ καλὰ... θὲς νὰ τὰ πῶ; — οὐδὲ στιγμὴ δὲ χάνω μὰ ὅ,τι τύχη καὶ μοῦ ποῦν... ἐπάνω σου τὰ κἀνω...

Θαρρῶ λοιπὸν—καὶ ἀρχινῶ τὴν ὁμιλίαν πάλι— πῶς κάθε ἓνας μέσα κεῖ, καὶ σκέψι ἔχει ἄλλη. Ὁ νοῦς μας εἶναι θάλασσα: ἐδῶ ἔναι τρικουμιά, καὶ παρακάτω ἀπαντᾶς γαλήνη, νηνεμιά. Γι' αὐτὸ εὐρίσκεις σ' τὴ Βουλῇ ἐδῶ Πετζάλη ἓνα, κ' ἓνα Σταμούλη δίπλα του μετὰ μάτια νυσταγμένα.

Καθένας ἔχει σχέδια ὅταν ἐκεῖ ἐμπαίνει. Μία ἰδέα τὸν τραβᾶ καὶ μέσα τὸν πηγαίνει. Ὁ κλέφτης—γιὰ ν' ἀρπάξῃ τι μετὰ σ' τὴν ἀνεμοζάλη, καὶ ὁ κλητῆρας,—νὰ τὸν ἴδῃ καὶ μέσα νὰ τὸν βάλῃ. Ὁ νέος—νὰ βρῇ κατὰ τι... ἔνα καλὸ κομμάτι, καὶ αἱ γυναῖκες—νὰ τὸ πῶ;...—νὰ στριμωθοῦν κομ-

[μάτι.]

Ἄρῃσιν τὰ στριμώγματα στὸ γυναικεῖο φύλο. Εἶναι γι' αὐταῖς τὸ στρίμωγμα τοῦ Πάριδος τὸ μῆλο—ὅπου τ' ἀρπάξῃ γλήγορα—εἶν' ἡ χαρὰ των μόνη. — παρακαλῶ, κυρίαίς μου, καμμιὰ σας μὴ θυμῶνῃ. Τὸ ξέρω:—εἶν' ἡ ἀρετὴ κρυφὸ μαργαριτάρι· ὁ χρόνος μετὰ τὸ ρέμα του τῶχει μαζὺ του πάρει,

▲.

Καὶ ὅμως μ' ὄλα τὰ κακὰ καὶ τὴν ἀναισχυντία, ἐγὼ εὐρίσκω μὲ μικρὴ ἐκεῖ δημοκρατία. Μὴ μᾶς φωνάζῃς ἀδικα, πτωχὲ Γαβριηλίδη, μὴ μᾶς φωνάζῃς... ἀπ' ἐκεῖ θὰ πρωτοβγῇ τὸ φεῖδι. Ναί! ἂν ποτὲ ἰσότητα στὴ χώρα μας κηρύξουν, πρῶτα αὐτὰ τὰ Τράμβηθ τὸ δρόμο θὰ μᾶς δείξουν.

Δὲν λέγω λόγια μοναχὰ καθὼς τὸν Δεληγιάννη. Ὅποιος μιλεῖ ἀληθινὰ ποτὲ, ποτὲ δὲν χάνει. Καὶ εἶν' ἀλήθεια φανερὴ πῶς ὄλα ἐκεῖ πέρα εἶναι κοινὰ σὰ νάτανε μία κοινὴ ἐταίρα. Τὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀρχοντιά θὰ δῆς ἀδελφωμένα, κ' ἐκεῖ τὰ χέρια θὰ ἰδῆς μετὰ πόδια περδεμένα.

καὶ δὲν δύνασαι νὰ κάμῃς τίποτα κατὰ τοῦ ἀπατήσαντός
σε ὀπωροπώλου.

Ἄν τοῦ κάμῃς παρατήρησιν, ἀπαντᾷ :
— Αὐτὰ εἶναι πορτοκάλια χωρὶς ζουμί !
Ἄς ἐξετάσῃ ὁ κ. Διευθυντῆς καὶ θὰ ᾖ !

Γίνεται σχεδὸν ἀνανέωσις τοῦ δικηγορικοῦ σώματος
διὰ τῆς εἰσβολῆς τῶν νέων. Τὴν ἐβδομάδα πάλιν αὐτὴν
ἔλαβον τὴν ἄδειαν τοῦ δικηγορεῖν δύο καλοὶ νέοι, οἱ κύ-
ριοι Κωνσταντῖνος Κολιάτσος καὶ ὁ κ. Ἀνδρέας Γαρου-
φαλιάς. Εὐχόμεθα εἰς ὅλους τοὺς νέους ἀρετὴν, καὶ πάλιν
ἀρετὴν, καὶ πρὸ πάντων ἀρετὴν.

ΚΕΡΑΤΟΛΟΓΙΑ.

Ἄπ' τότε ποῦ ὁ Καλλιγᾶς ἐπιάσθη μὲ τὰ γίδια,
ἐξευγενίσθη ἑστὴ Βουλὴ καὶ ἡ φρασεολογία
τῶν κατσικιῶν τὰ κέρατα γινήκανε παιχνίδια,
καὶ πῆρε τὸν κατήφορο ἢ κερατολογία.
Καὶ ἀκοῦς σπουδαίους ῥήτορας ἑστου λόγου τῶν τῆ φούρια
νὰ λέν καὶ γὰρ τὰ κέρατα καμπόσα καλαμπούρια.

Τί πρόδος ἀληθινὴ νὰ βλέπῃς εἰς τὸ βῆμα
ἀνθρώπους ποῦ ἐγήρασαν νὰ κυβερνοῦν τὸν τόπο,
τῆς εὐγενοῦς σεμνότητος νὰ λησμονοῦν τὸ σχῆμα,
καὶ μὲ τὸν πρὸ τραμπούκικο νὰ ῥητορεύουν τρόπο.
Καμμιά βουλὴ, μὰ τὸ θεὸ, δὲν ἔχει τέτοια χάρι,
οἱ ῥήτορές της νὰ μιλοῦν σὰν μάγκες ἑστὸ παζάρι.

Ἐκεὶ θὰ ἴδῃς πλοῦσιο ὁμογενῆ νὰ πάῃ,
καὶ ἐκεὶ τὸν Ἀλιφῆρη σου νὰ ἦναι πλαί-πλαί
καὶ ἐκεὶ ποῦ κάθετα σκυφτὸς ὁ ἄμοιρος Ροῖδης,
τὸν Κόντε Κάστρο τσιτωτὸ σιμά του θὰ τὸν ἴδῃς.
Γνωσὶ καὶ τρέλλα :— κάποτε τὰ δυὸ συναπαντιῶνται,
μὴ σὰς φανῆ παραξένο : τ' ἀντίθετα τραβιῶνται.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ταῖς παλαιαῖς ιδέαις μου ἀφίνω,
καὶ τῆς καινούριας ἐποχῆς παιδί πιστὸ θὰ γίνω.
Ζήτω, φώναζω καὶ ἐγὼ, ναί, ζήτω τὰ τραμβῆα,
καὶ εἴθε πάντα ὁ θεὸς νὰ τὰ πολυχρονᾷ.
Μὰ σπιθα βλέπω μέσα των... μικρὴ δημοκρατία,
καὶ . . . ἓνα κύμα κάποτε γεννᾷ τὴν τρικυμία.

Μιχαήλος.

Ἄρου τοῦ ἔθνους—οἱ σοφοὶ καὶ εὐγενεῖς πατέρες
ὄλα τὰ λόγια ἔξωδεψαν τοῦ δρόμου τὰ χυδαῖα,
κάτι καινούριο γύρουαν ἑστῆς ὑστεραῖς ἡμέραις,
καὶ ἦτον ἀνάγκη νὰ ἔρεθῆ καὶ μία ὕβρις νέα.
Βαρέθησαν νὰ ἔριζωνται αἰσχροὶ καὶ μασκαράδες,
ἔπρεπε τώρα νὰ ἔρισθοῦν καὶ λίγα κερατάδες.

Μέσα ἑστὰ τόσα στέφανα τῆς κλεφτουριάς ἐκείνης,
μέσα σὲ τόσα τρόπαια, θριάμβων πυραμίδας,
δὲν λείπει ἄλλο πρὸς τιμὴν τῆς νέας Ῥωμοσύνης,
παρὰ στεφάνι τῆς βουλῆς μὲ κέρατα τῆς γίδας.
Νὰ παύσουν πιά οἱ ῥήτορες μὲ χέρια νὰ κτυπεῖονται,
καὶ σὰν θυμώνουν κάποτε μ' αὐτὰ νὰ κρουτουλεῖονται.

Καλλίτερα μὲ κέρατα ἀπάνω ἑστὸ κεφάλι,
παρὰ νὰ κατακλύβουνε τοῦ ἔθνους τὰ Ταμεία.
αὐτὸ τοῦλάχιστον, θαρρῶ, τὸ κράτος δὲν προσβάλλει,
καὶ οὔτε μὲς ἑστῆς τσέπαις μας δὲν φέρνει τρικυμία.
Καὶ ἔπειτα τὸ κέρατο γὰρ τὸ συρμὸ ἀξίζει,
καὶ ἀπ' ὄλα τὰ παρασημα βαρύτερα ζυγίζει.

Ἄς βασιλεύῃ ἑστὴ βουλὴ τὸ ἐγκλημα καὶ ἡ φρίκη,
ὅ,τι χυδαῖον ἄς μασσοῦν τῶν βουλευτῶν ἢ γλώσσαίς,
ἄς μὴν ἀκοῦμε τίποτα παρὰ κερατιλίκι,
βρισιαῖς, γρονθοκοπήματα καὶ μπαστουναῖς καμπόσαις.
Τοῦ Ῥωλογιοῦ κρασοπουλιῶ καὶ ἡ Βουλὴ ἄς γίνῃ,
κανένα βῆμα ἱερὸ ἑστὸ ἔθνος νὰ μὴ μείνῃ.

Souris.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ τὴν 12 Μαΐου 1882.

Ἡ ἐν Μαγικεστρίᾳ πανήγυρις.

Ἐὰν ἐπετρέπετο ἢ προσωποποιήσῃς πόλεων, θὰ ἔλεγον
ὅτι τὸ Μάντζεστερ εἶναι ὁ ἀληθὴς ἀντιπρόσωπος τοῦ
ἐλληνισμοῦ καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ ἐκεῖ ἐλληνικὴ
κοινωνία κατέχει ἀπαραμίλλον ἐθνικὸν χαρακτῆρα, δια-
φλέγεται ὑπὸ τῶν πατριωτικωτέρων αἰσθημάτων, καὶ
μολονότι βιοῦσα ὑπὸ τὸ νεφελωδέστερον στερέωμα
καὶ ἐν τῇ ὀμιχλωδέστερᾳ ἀτμοσφαιρᾷ, τηρεῖ ἀμείω-
τον τὸν φλογώδη τύπον τοῦ μεσημβρινοῦ κλίματος,
καὶ τὴν ἑκτακτον εὐαισθησίαν τῆς ἐλληνικῆς φύσεως. Τὰ
πάντα ἐκεῖ ἀποπνεύουσιν Ἑλλάδα. Οἱ νέοι οἱ καθ' ὅλην
τὴν ἡμέραν βεβυθισμένοι εἰς τοὺς λαβυρίνθους τῶν τι-
μολογιῶν, ἢ εἰς τὰς σφαίρας τοῦ βάρβακος καὶ τοῦ